

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

وَ الذَّارِيَاتِ ذُرُورًا (1)

سوگند به (باد های) پراکنده کننده پراکنده کردنی. (1)

فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا (2)

پس سوگند به بردارنده گان بار سنگین (ابر ها). (2)

فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا (3)

پس سوگند به شنا کننده گان (کشتی ها و یا ستاره گان) به آسانی. (3)

فَالْمُقَسَّمَاتِ أَمْرًا (4)

پس سوگند به تقسیم کننده گان کار (فرشته گان). (4)

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٍ (5)

جز این نیست که آنچه وعده داده می شوید البته راست است. (5)

وَ إِنَّ الدَّيْنَ لَوَاقِعٌ (6)

و هر آینه روز جزا البته واقع شدنی است. (6)

وَ السَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُوبِ (7)

سوگند به آسمان دارای راه ها. (7)

إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ (8)

هر آینه شما البته در سخنی مختلفی هستید. (8)

يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ (9)

منحرف می گردد از آن کسی که منحرف شده باشد. (9)

قُتِلَ الْخَرَّاصُونَ (10)

لعنت کرده شد دروغگویان را. (10)

الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ (11)

آنانکه ایشان در گرداب (غفلت) سرگردانند. (11)

يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمِ الدِّينِ (12)

می پرسند: چه وقت است روز جزا؟ (12)

يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ (13)

روزیکه ایشان بر آتش عذاب داده می شوند. (13)

ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ (14)

بچشید عذاب خود را این، آنکه بودید آن را به شتاب طلب می کنید. (14)

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ (15)

هرآئینه پرهیزگاران در بوستان ها و چشمه ها باشند. (15)

عَاذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ (16)

گرفته گان آنچه داد ایشان را پروردگار ایشان. هرآئینه ایشان بودند پیش این نیکوکاران.

(16)

كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ الَّذِينَ مَا يَهْجَعُونَ (17)

بودند اندکی از شب آنچه می خوابند. (17)

و بِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْوِرُونَ (18)

و در صبح گاهان ایشان طلب آمرزش می نمایند. (18)

وَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَ الْمَحْرُومِ (19)

و در ثروت ایشان حصه است برای سوال کننده و تنگ دست. (19)

وَ فِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ (20)

و در زمین است نشانه ها برای یقین کننده گان. (20)

وَ فِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ (21)

و در نفس های شما (نشانه ها است)، آیا پس نمی بینید؟ (21)

وَ فِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَ مَا تُوَعَدُونَ (22)

و در آسمان است روزی شما و آنچه وعده داده می شوید. (22)

فَو رَبِّ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقُّ مَثَلٍ مَا أَنْكُمْ تَنْطِقُونَ (23)

پس قسم به پروردگار آسمان و زمین هر آینه او البته حق است مانند آنچه آنکه شما سخن می گوئید. (23)

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ (24)

آیا آمده است ترا خبر مهمانان ابراهیم گرامی شده؟ (24)

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا صَلَّى قَالَ سَلَامٌ قَوْمٍ مُنْكَرُونَ (25)

چون در آمدند بر ابراهیم پس گفتند: سلام؛ گفت: سلام، گروهی ناشناس. (25)

فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعَجَلٍ سَمِينٍ (26)

پس برگشت به سوی خانواده خود پس آمد با گوساله (بریان) فربه. (26)

فَقَرَّبَهُ- إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ (27)

پس نزدیک ساخت آن را به سوی ایشان، گفت: آیا نمی خورید؟ (27)

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً صَلَّى قَالُوا لَا تَخَفْ صَلَّى وَ بَشَّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ (28)

پس حس کرد از ایشان ترس؛ گفتند: نترس؛ و مژده دادند او را به پسری دانائی. (28)

فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَتْ وَ جَهَّهَا وَ قَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ (29)

پس پیش آمد زن ابراهیم با آواز بلند پس سلی زد روی خود را و گفت: پیر زنی نازای نی؟ (29)

قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ صلى إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ (30)

گفتند: همچنين فرموده است پروردگار تو؛ هر آينه خدا او است نهايت هوشيار، دانا. (30)

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ (31)

گفت ابراهيم: پس چيست وظيفه شما اي فرستاده گان؟ (31)

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ (32)

گفتند: هر آينه ما فرستاده شده ايم به سوى قوم گناه گاران. (32)

لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّنْ طِينٍ (33)

تا بفرستيم بر ايشان سنگ ها را از گل. (33)

مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ (34)

نشان مند شده نزد پروردگار تو براي از حد گذرنده گان. (34)

فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (35)

پس بيرون آورديم ما كسانی را كه بود در آنجا از ايمان آورنده گان. (35)

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ (36)

پس نيافتيم ما در آنجا غير خانه ئی از تسليم شده گان به خدا. (36)

و تَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ (37)

و باقی گذاشتيم در آنجا نشانه ئی براي آنانكه می ترسند عذاب درد دهنده را. (37)

وَ فِي مُوسَىٰ إِذْ أُرْسِلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ (38)

و در (خبر) موسی (نشانه است) چون فرستاديم ما او را به سوى فرعون با دليلی روشنی.

(38)

فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَحَرُ أَوْ مَجْنُونٌ (39)

پس رو بر گرداند به قوت خود و گفت: جادو گری است يا ديوانه ئی. (39)

فَأَخَذْنَاهُ وَ جُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَ هُوَ مُلِيمٌ (40)

پس گرفتیم او را و لشکر های او را پس انداختیم ایشان را در بحر و او بود سزاوار سرزنش شده. (40)

وَ فِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ (41)

و در (خبر) عاد (نشانه است) چون فرستادیم ما بر ایشان تند بادی نازا (بیمفعت). (41)

مَا تَدْرُ مِنْ شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْنَاهُ كَالرَّمِيمِ (42)

نمی گذارد از چیزی که آمد بر آن مگر ساخت آن را مانند خرابه ئی از بین رفته. (42)

وَ فِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ (43)

و در (خبر) ثمود (نشانه است) چون گفته شد برای ایشان بهره مند شوید تا زمانی. (43)

فَعَنَّا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذْنَاهُمُ الصَّاعِقَةَ وَ هُمْ يَنْظُرُونَ (44)

پس سرکشی کردند از فرمان پروردگار ایشان پس گرفت ایشان را نعره تند و ایشان می نگریستند. (44)

فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَ مَا كَانُوا مُنْتَصِرِينَ (45)

پس نمی توانستند از بر خیستن و نبودند یاری دهنده گان. (45)

وَ قَوْمَ نُوحٍ مِّنْ قَبْلُ مَلِيَٰ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ (46)

و قوم نوح از پیش؛ هر آینه ایشان بودند قوم سرکشان قسدی. (46)

وَ السَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَ إِنَّا لَمُوسِعُونَ (47)

و آسمان را بنا کردیم ما آن را با قوتی و هر آینه ما البته توسعه دهنده گانیم. (47)

وَ الْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ (48)

و زمین را گسترانیدیم ما آن را پس بهترین آماده کننده گانیم. (48)

وَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ (49)

و از همه چیز آفریدیم ما دو جوره تا باشد شما پند گیرید. (49)

فَقِرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ (50)

پس بگریزید (از نامعتقدی و بت پرستی و امثال آنها) به سوی خدا؛ هر آینه من برای شما از جانب او بیم دهنده آشکاری ام. (50)

و لَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ (51)

و نسازید همراه خدا معبودی دیگری؛ هر آینه من برای شما از جانب او بیم دهنده آشکاری ام. (51)

كَذَلِكَ مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ (52)

مانند این نیامد آنان را از پیش ایشان هیچ پیغمبری مگر گفتند: جادو گری است یا دیوانه ئی. (52)

أَتَوَاصَوْا بِهِمْ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ (53)

آیا همدیگر را سفارش کرده اند به آن؟ بلکه ایشانند قوم سرکش بیحد. (53)

فَقَوْلٌ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ (54)

پس رو بگردان از ایشان پس نیستی تو سزاوار ملامت. (54)

وَ ذَكَرْ فَإِنَّ الذِّكْرَىٰ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ (55)

و پند ده پس هر آینه پند دادن نفع می دهد ایمان آورنده گان را. (55)

وَ مَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ (56)

و نیافریدم جن را و انس را مگر برای پرستیدن من. (56)

مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِّزْقٍ وَ مَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونِ (57)

نمی خواهم از ایشان از روزی ئی و نمی خواهم آنکه غذا دهند مرا. (57)

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ (58)

هر آینه خدا او است روزی دهنده، صاحب قدرت نهایت قوی. (58)

فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِّثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ (59)

پس هر آئینه برای آنانکه ستم کردند سهم بزرگی است از عذاب مانند سهم بزرگ از عذاب یاران ایشان (از پیش) پس نکنید طلب شتاب (در عذاب کردن) از من. (59)

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ (60)

پس وای برای آنانکه نامعتقد شدند از روز ایشان آنکه وعده داده می شوند. (60)